

A PÁRIZSI KOLOSTOR A BIC ELŐTT

Csak addig tartott, amíg a teherautó célba ért, aztán Eugenio megkért, hogy szálljak ki.

Megerősítette, hogy három nap múlva pontosan ugyanott vár majd rám a hazaútra.

Elővettem a telefonomat, és megkerestem a helyet, ahol az éjszakát töltöm. A távolság 3,6 kilométer volt.

Elindultam hát gyalog, és közben a tényeken, az eseményeken és a körülmények különös során gondolkodtam, amely odáig vezetett; nem tudtam elrejteni egy-egy mosolyt, amíg a közös szállásomra értem.

Amikor végre megérkeztem, az épület szokatlannak tűnt. Templom, malom és mezőgazdasági raktár keveréke volt.

De Franciaországban voltam. Ami az olaszoknak furcsának tűnik, azt ott gyakran teljesen természetesnek tartják. Legalábbis így hittem.

Megnyomtam a kaputelefont. Berregés helyett egy csengő szavát hallottam, olyat, amelyet a templomokban használnak az áldoztatáskor.

Egy alacsony férfi jelent meg. Kopasz. Sötét szakállú. Szerzetesi csuhát viselt.

Elmagyaráztam, hogy foglaltam, és már online fizettem. Elkérte a személyi igazolványomat, ellenőrizte az adatokat, átadta a hármas számú szekrény kulcsát, adott egy cetlit a Wi-Fi jelszavával, aztán elkísért a közös hálóterem felé.

Séta közben megkérdezte, mi szél hozott Párizsba. Azt feleltem: „A nők.”

Abban a pillanatban, ahogy kimondtam, rögtön az az érzésem támadt, hogy valami kicsúszik a megértésem alól. De mi?

Továbbment előttem. Néhány pillanattal később kinyitott egy nagy ajtót, és betessékelt.

Egy raktárszerű helyiségbe léptem, hatvan emeletes ágygal és mindössze két fürdőszobával. Jobbra a nők. Balra a férfiak.

Még 1984-ben, az olasz katonai szolgálatom idején sem tapasztaltam semmi ehhez foghatót. A legnagyobb körlet, amit valaha láttam, húsz embernek adott helyet.

Itt viszont kétezer évvel ezelőtti kollégám mintha elszánta volna magát, hogy újabb üzenetet küldjön: „Frega, még semmit sem láttál.”

Mindenféle nemzetből és mindenféle hagyományból való emberek piacán találtam magam. Nem közös hálóterem volt. Nem hostel. Valami egészen más.

Olaszországban egy ilyen hely közfelháborodást keltett volna, bírósági vizsgálatokat vont volna maga után, és uralta volna a híreket. Itt? Teljesen normális. Üdv Franciaországban.

Az intézmény mégis katolikus jellegű volt, és meg akartam érteni, hogyan létezhet ilyesmi.

Végül rájöttem, hogy egy vallási kongregációhoz tartozik, amelyet egy katolikus rend vezet; a rend bíborosát a Vatikán egykor kiközösítette, mert nem volt hajlandó alkalmazkodni a bevett formához.

Így hát létrehozta a saját rendszerét.

Miután a telefonomat csatlakoztattam a Wi-Fi-hálózathoz, üzenet érkezett Chaneltől. Megkérdezte, épségben megérkeztem-e, melyik szállodában szálltam meg, és közölte, hogy ha megadom a címet, másnap reggel személyesen jön értem a találkozónkra.

Azt válaszoltam, hogy csak nemrég érkeztem. Az út nagyon jól telt. Ami pedig a szállodát illeti, az volt olyan kedves, hogy autót és sofőrt biztosított, így másnap reggel már lesz mivel mennem. Ennek ellenére megköszöntem az ajánlatát.

Aznap este a közös teremben váratlan dolog történt. Egy indiai származású társaság és egy másik, Brazíliából érkezett csoport ugyanazt a zenét hallgatta ugyanabban az időben.

Minél tovább hallgattam, annál ismerősebbnek tűnt. Aztán rájöttem, miért. A gillettenarrative.com oldalon voltak.

Ezt akarta megmutatni nekem kétezer évvel ezelőtti kollégám. És boldoggá tett vele.

Másnap reggel, miután legyalogoltam a magam három kilométerét, metróra szálltam a Champs-Élysées felé, és jóval az időpont előtt odaértem.

Megálltam a bejárat előtt. Egy pillanatra eltűnődtem, helyesen cselekszem-e.

A válasz igen volt. Mert senkitől sem kértem pénzt. És szabadon hallgathattam a világot.

Ferdinando